

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **L. I., nar. X,**
státní příslušnost: X
zastoupen Mgr. Azrou Drozdek, advokátkou
se sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2025, č. j. OAM-24533-30/DP-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 46 odst. 3, § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky, neboť by žalobce při svém pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že žalovaný nedostal svým zákonným povinností, když neseznámil žalobce s nashromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný dále následně nesdělil žalobci ani dostatečně konkrétní podstatu důvodů utajované informace. Tvrdil, že nepředstavuje hrozbu pro bezpečnost státu.
3. Žalobce měl za to, že nebyl žalovaným seznámen s utajovanými podklady alespoň v podobě, která nezmaří účel jejich utajení (např. v anonymizované podobě), a to bez ohledu na to, že mu původce těchto podkladů sdělil, že by to zmařilo účel jejich utajení. Žalovaný byl totiž povinen hodnotit obsah utajované informace i ve vztahu k možností rozsahu seznámení žalobce s nimi.
4. Žalobce namítal dále existenci indicií nasvědčujících tomu, že utajovaná informace v jeho věci nesplňuje standardy vyžadované současnou judikaturou, což vyvozoval z toho, že teprve v průběhu řízení docházelo ke zpřesňování sdělení podstaty důvodů, které si žalovaný vyžádal od zpravodajské služby v reakci na první vyjádření žalobce.
5. Vzhledem k délce řízení tak rovněž podle žalobce nemůže být naplněn standard skutečného, aktuálního a dostatečně závažného nebezpečí pro národní bezpečnost, pokud jsou informace vztaženy výhradně k minulosti, jak sám žalovaný přiznává. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že mohl ohrozit bezpečnost státu i na základě krátkodobého schengenského víza, jež cizinci umožňuje vstup a pobyt na území do 90 dnů. Proto nepovažuje uvedenou hrozbu za skutečnou.
6. Podle žalobce je napadené rozhodnutí taktéž založeno na skutečnostech několik let starých, z nichž žalovaný usuzuje, že by žalobce mohl v budoucnu ohrozit bezpečnost státu. Odkazy žalovaného na judikaturu v této souvislosti použité považoval žalobce za neaktuální.
7. Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil otázku dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí je tak nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná učinila podle žalobce pouze formální posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Fakticky nemohlo vést k jinému závěru než, že je rozhodnutí přiměřené, s čímž se podle žalobce nelze spokojit. Žalovaný navíc podle žalobce zkresluje rodinnou situaci a na základě svých domněnek dospěl k závěru, že zamítnutí žádosti bude přiměřené. Argumentace žalovaného, podle níž rodina může realizovat svůj rodinný život (i nadále) na dálku, jsou odtržené od reality a popírají závazky České republiky plynoucí z čl. 8 EÚLP a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Navazující poukaz žalovaného na to, že by žalobce mohl krátkodobě navštěvovat manželku na území skrze krátkodobé vízum vydané jiným

členským státem, je už podle žalobce zcela odtržený od reality, jelikož je vůči žalobci vedena utajovaná informace a podle tvrzení žalovaného je ohrožením pro bezpečnost státu. Toto doporučení se proto žalobci jeví jako protimluv.

8. Pokud žalovaný odkazuje na dosavadní oddělené soužití rodiny, žalobce k tomu uvedl, že se nejedná o stav dobrovolný, neboť bariéru v soužití rodiny vytvořila právní úprava zákona o pobytu cizinců. K tomu se přidaly další skutečnosti, kdy manželka žalobce nejprve na území České republiky studovala, teprve poté přešla do režimu pobytového oprávnění, které ji umožnilo plnohodnotně se věnovat výkonu závislé práce a tedy i obstarávání živobytí. Manželka žalobce po dlouhou dobu také sháněla vhodné ubytování pro celou rodinu, když přecházela z vysokoškolské koleje.
9. Žalobce dále namítal, že žalovaný nerespektoval nejlepší zájem dcery žalobce, kterým je to, aby na území České republiky pobývala s oběma svými rodiči. Nesouhlasil přitom s tím, že dcera může pobývat na území České republiky pouze se svojí matkou ani se závěrem žalovaného, že dopad rozhodnutí na postavení dcery žalobce je maximálně faktický.
10. Konečně žalobce nesouhlasil ani s argumentací žalovaného, podle které by zásahem do soukromého a rodinného života mohl být toliko dlouhodobý zákaz vstupu. Tím chce podle žalobce žalovaný naznačit, že si žalobce může kdykoli požádat o jiné pobytové oprávnění, což je odtržené od reality, neboť všechna pobytová oprávnění v rámci zákona o pobytu cizinců obsahují výhrady veřejného pořádku a národní bezpečnosti. To znamená, že žalovanému se vždy nabízí možnost zamítnout žádost stejným způsobem. Navíc, existuje-li v případě žalobce utajovaná informace, založená na skutečnostech z roku 2021, kterou žalovaný používá při rozhodování o pobytové žádosti žalobce nyní, jde již fakticky o permanentní zákaz vstupu.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný předně uvedl, že napadené rozhodnutí neporušuje žalobcem uvedený výčet procesních stanovení správního řádu. Žalovanému byly zpravodajskou službou poskytnuty písemné informace vztahující se k osobě žalobce. Informace byly žalovanému poskytnuty v režimu utajení (ve stupních utajení „DŮVĚRNÉ“ a „VYHRAZENÉ“) v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný tak vycházel ze všech skutečností, které byly ve správním řízení zjištěny a podstatným podkladem pro vydání rozhodnutí se staly utajované informace, na které žalovaný odkázal takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení. Vyhodnocením utajovaných informací vedených pod č.j. D95/2024-OAM, č.j. V127/2024-OAM a dodatečné informace pod č.j. V65/2025-OAM měl žalovaný za to, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu a je tedy dán důvod pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.
12. Dále žalovaný uvedl, že ve správním řízení týkajícím se žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu se při vedení spisu postupovalo podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení se písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a

nestávají se jeho součástí. V případě žalobce lze podle žalované použít jako podklad pro vydání rozhodnutí informací od bezpečnostní složky státu na základě, které lze konstatovat, že jednání žalobce ohrožuje bezpečnost státu, a proto stačilo do odůvodnění rozhodnutí pouze uvést, že k zamítnutí žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Vychází-li rozhodnutí z utajovaných informací, rozsah jeho odůvodnění musí tuto skutečnost nutně reflektovat, tedy reflektovat to, že nemůže být sdělen celý obsah utajované informace, jinak by byl účel jejího utajení zmařen. Jinými slovy, pokud by žalovaný žalobci obsah utajovaných informací sdělil, postrádala by jejich ochrana utajením smysl. Tento postup podle žalovaného není v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu.

13. Žalovaný dále poukázal na ust. § 169m odst. 2 zákon o pobytu cizinců, podle kterého, jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.
14. Jednání žalobce spočívalo podle žalovaného zejména v určité formě nežádoucích aktivit, které by mohly napovídat spolupráci s cizí mocí v její prospěch, což je konstatování do jisté míry obecné, avšak nejde o sdělení, které by například pouze citovalo zákonný důvod či by pouze v obecné rovině odkazovalo na zájem na zachování veřejného pořádku či jiný veřejný zájem.
15. Žalobce byl podle žalovaného omezen na svých procesních právech důvodně tím, že žalovaný dostal povinnosti seznámit žalobce s podstatou důvodů (*esence of the grounds*), v nichž shledává, že představuje nebezpečí bezpečnosti státu. Žalovaný tak žalobci poskytl alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají.
16. Pokud jde o námitku žalobce, že došlo k „rozšíření“ sdělení podstaty důvodů, žalovaný k tomu uvedl, že tento postup byl učiněn proto, aby bylo vyhověno požadavkům zákona a judikatury Nejvyššího správního soudu, ESLP a Soudního dvora a žalobci poskytl podstatu důvodů utajovaných informací právě v tom rozsahu, v němž byl podle zákona a judikatury povinen. Z tohoto důvodu měl žalovaný za to, že tento postup mu ze strany žalobce nemůže být přičítán k tíži.
17. K námitce žalobce, že mu byl umožněn vstup na území České republiky na základě schengenského víza, i když existovaly důvody uvedené v utajovaných informacích, žalovaný uvedl, že žalobce není veden v Schengenském informačním systému (SIS) či v Evidenci nežádoucích osob (ENO), a proto mu byl umožněn vstup na území České republiky až po dobu 90 dnů.
18. K námitce žalobce, že utajované informace se vztahují k výhradně k minulosti, tj. v roce 2021, žalovaný uvedl, že utajované informace byly pořízeny v letech 2024 a 2025.
19. Dále žalovaný k námitce, že nepoužil správný standart pro zamítnutí žádosti o pobyt, konkrétně že neposoudil, zda pobyt žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro bezpečnost státu, připomněl svůj odkaz na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2023, č. j. 51 A 91/2022-64, bod 30, kde je ve vztahu k výhradě veřejného

pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví ve Směrnici Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny uvedeno: „SDEU v rozsudku ze dne 12. 12. 2019, C-381/18 a C-382/18, nejprve zdůraznil, že citované ustanovení (na rozdíl od čl. 27 odst. 2 směrnice Rady 2004/38/ES o právu občanů a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států) výslovně nevyžaduje, aby chování dotčené osoby představovalo skutečnou, aktuální a dostatečně hrozbu, kterou by byl dotčen některý ze základních zájmů společnosti, aby tato osoba mohla být považována za hrozbu pro veřejný pořádek. Jedná se tedy o podstatně nižší standard než v případě občanů EU, kteří využili svého práva volného pohybu. Příslušné orgány tak nemusí zamítnutí žádosti opřít o existenci skutečného a trvajících nebezpečí, jež představuje jednání dotčené osoby, a navíc citované ustanovení nezakládá ani vazbu mezi pojmem „hrozba pro veřejný pořádek“ a hrozbou zásahu do některého ze základních zájmů společnosti.“ V této souvislosti pak odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 5 Azs 135/2019-25, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „uplatnění této výhrady veřejného pořádku podléhá zásadě proporcionality a vyžaduje v každém případě individuální posouzení závažnosti či povahy daného protiprávního jednání a nebezpečí, které od dané osoby hrozí, ve smyslu čl. 6 odst. 2 druhého pododstavce směrnice o právu na sloučení rodiny, přičemž toto jednání musí mít takovou závažnost či takovou povahu, že je nutné vyloučit pobyt tohoto cizince na území ČR.“

20. Žalovaný tak podle čl. 17 Směrnice o právu na sloučení rodiny učinil úvahu pod rodinnými vazbami pana žalobce a vyvodil, že žalobce představuje takovou hrozbu pro bezpečnost České republiky, že je třeba zamítnout jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Žalovaný měl tak za to, že v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, jakou žalobce představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky.
21. K žalobcem namítané nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný poukázal předně na skutečnost, že žalobce na území České republiky pobýval necelý rok v rámci diplomatické mise, případně pouze krátkodobě na základě schengenského víza. Na území České republiky však nikdy neměl uděleno dlouhodobé pobytové oprávnění na základě běžných účelů podle zákona o pobytu cizinců. Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podal žalobce na Velvyslanectví České republiky v X. Lze tedy konstatovat, že žalobce má v domovském státu zázemí, kde může pobývat. Z cizineckého informačního systému je žalovanému známo, že na území České republiky pobývá manželka žalobce, a to od X nejprve za účelem studia a aktuálně zde pobývá na základě zaměstnanecké karty s platností od 12.09.2024 do 11.09.2026. Ve stejný den jako žalobce podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu také jejich dcera, jejíž žádosti bylo sice vyhověno, ale dosud si povolení k pobytu nevyzvedla. Žalovaný se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval poměrně podrobně v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Shrnul, že nevydání povolení k dlouhodobému pobytu by mohlo mít za následek zásah do soukromého či rodinného života ve zcela ojedinělých případech. Je podle žalovaného na žalobci a jeho manželce, kde a jak se rozhodnou svůj rodinný život vést. Žádný smluvní stát EÚLP není povinen respektovat volbu cizince stran místa, kde si přeje vést rodinný život.
22. Žalovaný měl za to, že zachování rodinného života žalobce se při rozhodování o žádosti věnoval. Poměřoval jej ve vztahu k zájmu na zachování bezpečnosti České republiky.

Žalobce se navíc v utajovaných informacích popsaným aktivitám věnuje dlouhodobě, což logicky zavrhuje silný důvod domnívat se, že v nich bude pokračovat i v budoucnu na území České republiky. Nejedná se v žádném případě o jednorázovou či ojedinělou aktivitu. Žalovaný při posuzování soukromého a rodinného života žalobce vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které mu byly známy z jeho úřední činnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce představuje hrozbu pro bezpečnost státu, žalovaný rozhodl o tom, že žalobci nebude umožněno dlouhodobě pobývat na území (na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Žalovaný žalobci nezakázal další pobyt na území, může zde pobývat například na základě krátkodobého víza, pokud splní podmínky pro jeho vydání, a navštěvovat zde manželku a dceru. K tomuto žalovaný uvádí, že žalobce předčasné činí závěry o tom, jak by bylo o jeho případné žádosti o vydání jiného pobytového oprávnění rozhodnuto.

23. Žalovaný tak vzhledem k neexistenci důkazů, které by hovořili o specifickém vztahu mezi žalobcem a jeho manželkou případně mezi jeho dcerou konstatoval, že zásah do rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků v důsledku nepovolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny tak byl přiměřený.
24. K odkazu žalobce na Úmluvu o právech dítěte žalovaný uvedl, že se touto námitkou obsáhle zabýval v odůvodnění na napadeného rozhodnutí, na které v této souvislosti plně odkázal s tím, že je třeba opětovně konstatovat, že tímto rozhodnutím se pobytová situace žalobce vůbec nemění, když nedisponuje žádným pobytovým oprávněním. Nemožnost dlouhodobého styku žalobce s rodinou tak může pro rodinu znamenat diskomfort, avšak tento diskomfort nelze vnímat jako nepřiměřený zásah do jejich rodinného a soukromého života. Žalobce může s rodinou komunikovat mnoha způsoby na dálku. Navíc žalobce disponuje krátkodobým schengenským vízem vystaveným Řeckou republikou s platností do 30. 06. 2026 s vícenásobným vstupem a délkou pobytu 90 dnů, tudíž v době jeho platnosti může realizovat svůj rodinný život. Žalovaný na tomto místě rovněž shrnul, že i když nevydání pobytového oprávnění negativně zasáhne do jeho soukromého a rodinného života, jedná se o přiměřený zásah s ohledem na důvody, pro které žalobci není vydáno o k dlouhodobému pobytu.
25. Závěrem proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

26. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 8. 7. 2024 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.
27. Z výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 2. 9. 2024 se podává, že žalobce k uvedenému dni nemá v rejstříku trestů žádný záznam.
28. Dle záznamu do spisu ze dne 31. 1. 2025, č.j. OAM-24533-14/DP-2024 bylo žalobci v souladu s § 36 odst. 3 věta druhá správního řádu, dáno na vědomí, že v jeho případě je podkladem pro rozhodnutí také písemnost, která je podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovávána odděleně mimo spis pod značkou D95/2024-OAM, V127/2024-OAM. Bylo konstatováno, že s ohledem na povahu těchto podkladů není možné, aby se žalobce s nimi

seznámil v jakékoli podobě, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. Z tohoto důvodu správní orgán informoval žalobce pouze tak, že existuje důvodné nebezpečí, že by pobyt žalobce na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu.

29. Žalobce byl vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření se k nim. Žalobce se dne 4. 3. 2025 prostřednictvím zmocněnce seznámil s těmito podklady a písemně se k nim vyjádřil dne 13. 3. 2025.
30. Dle záznamu do spisu ze dne 3. 6. 2025, č.j. OAM-24533-24/DP-2024 bylo žalobci v souladu s § 36 odst. 3 věta druhá správního řádu, dáno na vědomí, že v jeho případě jsou podkladem pro rozhodnutí písemnosti, které jsou podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovávány odděleně mimo spis, a to krom informací vztahujících se k osobě žalobce pod značkou D95/2024-OAM, V127/2024-OAM, byla správnímu orgánu následně poskytnuta dodatečná informace vztahující se k osobě účastníka řízení pod zn. V65/2025-OAM. Bylo konstatováno, že s ohledem na povahu těchto podkladů není možné, aby se žalobce s nimi seznámil v jakékoli podobě, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. Z tohoto důvodu správní orgán informoval žalobce, že mu lze sdělit skutečnost, že z důvodu možné spolupráce s cizí mocí existuje důvodné nebezpečí, že by pobyt žalobce na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu.
31. Dne 10. 6. 2025 umožnil žalovaný žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí a tento se k nim písemně vyjádřil dne 10. 7. 2025 a poté dne 18. 7. 2025 ještě svoje vyjádření doplnil.
32. Žalovaný poté dne 2. 9. 2025 vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Vyšel hlavně z písemných informací mu poskytnutých zpravodajskou službou, kterým byla postupně přiřazena č.j. D95/2024-OAM, V127/2024-OAM, V65/2025-OAM (poskytnuty v režimu utajení stupeň „důvěrné“ a „vyhrazené“), podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, odkázal na § 169m zákona o pobytu cizinců, dle kterého se tyto informace uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. Shledal, že uvedené utajované informace popisují skutečnosti, ze kterých vyplývá, že žalobce může ohrozit bezpečnost ČR. V takovém případě je dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 3 ve spoj. s ust. § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že uvedené utajované informace jsou nejzásadnějšími podklady rozhodnutí, žalovaný dle judikatury není oprávněn ani povinen zkoumat pravdivost těchto informací, ale je povinen zabývat se jejich věrohodností, přesvědčivostí a relevantností (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 1/2015 ze dne 1. 3. 2016, a sp. zn. 9 Azs 81/2019 ze dne 29. 3. 2019, k otázce věrohodnosti pak rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 108/2013-74). Uvedl, že utajovaná informace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou zpravodajskou službou ve vztahu ke konkrétním skutečnostem týkajícím se především období pracovního života žadatele. Jednání žadatele spočívalo zejména v určité formě nežádoucích aktivit, které by mohly napovídat spolupráci s cizí mocí v její prospěch. Na základě těchto aktivit vykonávaných nikoliv v zájmu České republiky, ale patrně ve prospěch cizí moci, žadatel představuje bezpečnostní riziko pro Českou republiku. Toto riziko je založeno zejména na tom, že by v těchto nežádoucích aktivitách mohl pokračovat i při dalším pobytu na území

České republiky. Jednání žadatele je popsáno s ohledem na specifické způsoby získávání informací do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě. Informace vystihuje nenáhodný charakter těchto aktivit žadatele, které jsou pro Českou republiku nepochybně nežádoucí, a které mohou být v rozporu s normami, které se, vedle norem právních, považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Z hlediska časového rámce je patrné, že se jednalo o aktivitu žadatele za jeho pobytu na území České republiky, kterou by mohl za jeho dalšího pobytu znovu vykazovat. V konkrétním případě se nejednalo o jednorázové, náhodné jednání, u kterého se by se dalo předpokládat, že nebude do budoucna pokračovat. Popisované jednání žadatele je také relevantní ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí, kterým je nebezpečí, které žadatel představuje pro bezpečnost České republiky, neboť jednání žadatele směřuje přímo proti bezpečnostním zájmům České republiky. Utajovaná informace popisuje ve vztahu k žadateli takové skutečnosti, které jsou ve svém souhrnu schopny přivodit nebezpečí pro Českou republiku a její obyvatele. Informace je prostá názorů a domněnek, naopak jejím obsahem je reprodukce konkrétních skutkových zjištění. Z informace je také patrné, z jakých zdrojů příslušná služba čerpala, tyto zdroje jsou dostatečným způsobem popsány. Žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že z utajované informace je patrné, že vychází z osobní činnosti, jednání a chování žalobce, vztahuje se k určitému časovému období v životě žalobce a poskytuje takové podklady pro rozhodnutí správního orgánu, ze kterých si lze učinit úsudek o jejich věrohodnosti. Informace je dále přesvědčivá minimálně do té míry, že lze na jejím základě usoudit, že působení žalobce je nebo by bylo v budoucnu způsobilé vystavit bezpečnost České republiky v ohrožení. Informace jsou také relevantní ve vztahu k důvodu zamítnutí této žádosti, když bylo na základě poskytnutých poznatků zjištěno, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost České republiky. Zpravodajská služba, která informaci správnímu orgánu poskytla, jasně uvedla, že z důvodu možné spolupráce s cizí moci existuje důvodné nebezpečí, že by pobyt žadatele na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

33. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl zdejší soud k níže uvedeným závěrům. Vycházel přitom zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
34. Podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).*
35. Podle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.*
36. Podle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l), m) a o), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*

37. Podle § 169m zákona o pobytu cizinců písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. (odst. 1) Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. (odst. 2) Vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí. (odst. 3)
38. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
39. Podle čl. 8 Úmluvy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
40. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že zásadním podkladem pro závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 46 odst. 3, § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a tedy i pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky, jsou zjištění, která jsou obsažena v utajované části spisu. K utajení určitých informací přistupují správní orgány v případech, kdy existuje výrazný zájem státu na utajení zjištěných skutečností. Takový postup umožňuje zákon č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně utajovaných informací“) v ustanovení § 6 a následujících a zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 169m.
41. Problematikou utajení části spisu a odepření účastníku řízení se s obsahem této části seznámit, se zabývá již ustálená judikatura. K tomu lze odkázat například na nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, ve kterém tento soud vyslovil, že „není jisté možné, aby byl správní orgán pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“.

Je totiž třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo.

42. Ustanovení § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců omezuje procesní práva cizince i rozsah odůvodnění správního rozhodnutí. Dané ustanovení sice představuje dílčí zvláštní úpravu oproti obecné úpravě správního řádu, nicméně použitelnost § 36 odst. 3 správního řádu nevylučuje. Z ust. § 36 odst. 3 věty druhé s.ř.s. vyplývá, že seznámení se účastníka s podklady obsahujícími utajované informace je možné pouze v omezené míře, aby to nezmařilo účel utajení, přičemž je navíc třeba vyjádření orgánu, který takové podklady poskytl.
43. Je třeba zdůraznit, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že lze akceptovat skutečnost, že ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny utajované údaje, přičemž postačí, že je uveden odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a stupeň jejich utajení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-102, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 As 41/2007-58, a ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63), což je zakotveno v § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy v napadeném rozhodnutí nebyly konkretizovány důvody, pro které byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nelze takové rozhodnutí považovat za rozporné se zákonem, když je zřejmé, že v napadeném rozhodnutí byl uveden odkaz na příslušnou informaci bezpečnostní složkou státu.
44. V rozsudku ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38 NSS konstatoval, že: *„Jeví se rovněž v takových případech jako vhodné, aby rozhodující orgány daly prostor k vyjádření se k otázce, jaké informace je možné účastníku řízení sdělit, orgánům, od nichž tyto utajované informace obdržely. Lze se totiž domnívat, že původce utajované informace může nejlépe posoudit otázku vyvážení výše uvedených zájmů, zejména v jaké míře musí obsah informace zůstat zcela utajen.“*
45. Žalovaný v tomto smyslu postupoval, když založil do spisu záznam ze dne 31. 1. 2025, ve kterém informoval žalobce o tom, co v obecné rovině z utajovaných informací vyplývá. Tuto informaci následně ještě rozšířil záznamem do spisu ze dne 3. 6. 2025 v návaznosti na dodatečné sdělení zpravodajské služby České republiky. Žalovaný je sám vázán zákonem o ochraně utajovaných informací a není oprávněn prozrazovat jejich obsah nad rámec toho, s čím bylo možné žalobce dle původce utajované informace seznámit. Námitky žalobce směřující proti shora uvedenému postupu tak soud nemohl shledat důvodnými.
46. Ve věci soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě klasifikovaných informací existuje ustálená judikatura správních soudů, jež se původně týkala přezkumu rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ve věci bezpečnostní způsobilosti, avšak zásady v ní formulované lze plně vztáhnout také na nynější věc (obdobně bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69) a jež klade důraz na vyvážení omezení účastníka řízení, jemuž jsou utajené informace legitimně znepřístupněny.
47. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32, mimo jiné uvedl: *„[14] Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až a pouze soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance*

takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS).

[15] Tyto informace by tak měly obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28, či ze dne 22. 9. 2021, 1 Azs 153/2021 - 78).

[16] Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí aprobovat věrohodnost a relevanci těchto skutečností.

48. Poté, co se soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí s utajovanými informacemi seznámil, dospěl k závěru, že tyto informace poskytly dostatečný skutkový základ pro právní posouzení věci, tedy pro závěr, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, bod 22). Byly podle názoru soudu dostatečné pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 46 odst. 3, § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zákona o pobytu cizinců.
49. Stran přezkumu napadeného rozhodnutí ve vztahu k hodnocení utajovaných informací vyšel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, který se zabývá bezpečnostním řízením (zrušením platnosti osvědčení pro stupeň utajení přísně tajné), nicméně jeho závěry týkající se odepření přístupu k utajovaným informacím účastníkovi řízení jsou plně aplikovatelné i na projednávanou věc. Jelikož žalobce nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li, co je jejich obsahem, musí to být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.
50. Posouzení existence nebezpečí, že by žalobce mohl při dlouhodobém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, byla provedena žalovaným, jeho závěr se však opírá o skutečnosti, které podléhají určitému stupni utajení, proto je nelze žalobci sdělit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 18/2014-29, a ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 As 1/2015-50.)
51. Soud proto přezkoumával postup a důvody pro zamítnutí žádosti žalobce v úplnosti nad rámec uplatněných námitek. Soud se s utajovanou částí správního spisu podrobně seznámil a po posouzení obsahu utajovaných informací dospěl k závěru, že představují dostatečnou oporu pro závěr žalovaného o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Z obsahu utajovaných informací vedených žalovaným pod D95/2024-OAM, V127/2024-OAM, a V65/2025-OAM, je seznatelné, proč žalovaný k výše uvedenému závěru došel, tyto podklady soud považuje z hlediska daného

závěru za dostačující. Soud ve shodě s žalovaným shledal, že utajované informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným orgánem, popisuje konkrétní jednání žalobce a okolnosti jeho možné spolupráce s cizí mocí, včetně popisu určitých skutkových okolností, čímž působí věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě, zároveň vyhodnotil, že jednání žalobce představuje možné nebezpečí pro Českou republiku. Dospěl k závěru, že z uvedených utajovaných informací je patrné, že vycházejí z osobní činnosti, jednání a chování žalobce, vztahují se k delšímu časovému období a poskytují takové podklady pro rozhodnutí žalovaného, ze kterých si lze učinit úsudek o jejich věrohodnosti, jsou přesvědčivé a relevantní ve vztahu k důvodu zamítnutí této žádosti. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že v utajované informaci popsané aktivity žalobce směřují proti bezpečnostním zájmům České republiky, přičemž dané podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu z důvodu jeho možné spolupráce s cizí mocí. Utajované informace jsou rovněž takového rázu, že na aktuálnost nebezpečí pro Českou republiku má případné plynutí času (jak namítl žalobce) jen velmi omezený vliv. Navíc, pokud žalobce namítá konkrétně, že se informace vztahují výhradně k roku 2021, má zde soud za to, že ani v případě, že by tomu tak skutečně bylo, nelze čtyřletý časový odstup považovat za nějakou dávnou historii a z tohoto důvodu poté nebezpečnost jednání žalobce pro stát bagatelizovat.

52. Při vědomí shora citované judikatury, podle které není oprávněn přezkoumávat pravdivost utajované informace (k tomu viz též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2019 č.j. 9 Azs 81/2019), nicméně musí hodnotit její věrohodnost, přesvědčivost a relevanci, se soud zabýval otázkou, zda jsou skutečnosti uvedené v samotných utajovaných podkladech dostatečně individualizovány, přičemž shledal, že je dostatečně určité popsáno konkrétní jednání žalobce, které je zasazeno do určitého skutkového, časového a místního rámce, přičemž se jedná o určité delší časové období, nejde tak o činnost nahodilou. Nejedná se ani o pouhé názory či domněnky zpracovatele, je obsažen popis zdroje získaných informací. S ohledem na to a na celkový kontext popsaný v těchto informacích soud považuje dané informace za dostatečně věrohodné a přesvědčivé pro přijetí závěru o tom, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.
53. NSS k tomu také v rozsudku ze dne 7. 2. 2022 č.j. 10 Azs 438/2021-47 uvedl: „*Nejvyšší správní soud v případě rozhodování na základě utajovaných informací konstantně judikuje, že listiny v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu v podkladech zachyceného a soudem ověřitelného. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č.j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k němu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. výše uvedený rozsudek 2 Azs 259/2019, bod 22).*“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2022, č.j. 8 Azs 230/2020-48, či ze dne 12. 3. 2020, č.j. 2 Azs 259/2019-28.

54. Soud má také za to, že výklad a aplikace zákonem o pobytu cizinců nevymezeného pojmu „ohrožení bezpečnosti státu,“ obsažený zejména na str. 3-5 napadeného rozhodnutí může ve vztahu k projednávané věci obstát, neboť jednání žalobce a jeho skutkové okolnosti popsané v utajované informaci, které žalovaný kvalifikoval jako možná spolupráce žalobce s cizí mocí, lze nepochybně podřadit pod pojem „*důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu.*“ Výklad pojmu „bezpečnost státu“ provedený žalovaným v napadeném rozhodnutí a založený na vnitrostátních právních předpisech bere podle mínění zdejšího soudu v úvahu smysl a účel relevantní právní úpravy. Proto má soud za to, že žalovaný při výkladu ani aplikaci pojmu „ohrožení bezpečnosti státu“ v projednávané věci nepochybil.
55. Soud tak s ohledem na vše shora uvedené dospěl k závěru, že námitky žalobce týkající se utajovaných informací, na nichž žalovaný založil svůj závěr o důvodnosti nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu ohrozit bezpečnost státu, důvodné nejsou.
56. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal i s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména na str. 11 - 14 napadeného rozhodnutí v rozsahu, který umožňuje jeho přezkoumání. Žalovaný zde správně vyšel zejména ze skutečnosti, že napadeným rozhodnutím nedošlo k žádnému odnětí pobytového oprávnění žalobce ani jeho důsledkem není nutnost území České republiky opustit či zapovězení možnosti vstupu po určitou dobu. Své úvahy přitom založil na tom, že čl. 8 EÚLP neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi, a současně, že Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny v článku 6 připouští zamítnutí žádosti z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Žalovaný sice nezpochybnil, že rodinu žalobce společně pojí citové i materiální pouto a může tedy přicházet v úvahu závazek vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, avšak současně konstatoval, že právo na respektování rodinného a soukromého života nemůže být právem absolutním, ale je třeba mít na paměti, že právě národní bezpečnosti, veřejná bezpečnost, hospodářský blahobyt země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrana zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných jsou důvody, pro které je možné zasahovat do soukromého a rodinného života jako v případě žalobce. Soud souhlasí i se závěry žalovaného v tom směru, že samotný zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je snižován tím, že napadené rozhodnutí pobytovou situaci žalobce na území České republiky nijak nemění, a že nezletilá dcera žalobce rovněž dosud s ním pobývala v zemi jeho původu. Tím, že jí samotné byl dlouhodobý pobyt povolen se rozšiřují možnosti realizace rodinného života. Žalobce rovněž stále disponuje krátkodobým schengenským vízem vystaveným Řeckou republikou s platností do 30. 06. 2026 s vícenásobným vstupem a délkou pobytu 90 dnů.
57. Žalovaný se rovněž podle názoru zdejšího soudu řádně zejména na str. 14 napadeného rozhodnutí vypořádal s institutem nejlepšího zájmu dítěte, když připomenul mj. čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, který připouští oddělení dítěte od rodičů. Lze rovněž souhlasit s tím, že dopad napadeného rozhodnutí na nezletilou dceru žalobce bude toliko faktický. Tím soud nemíní tento dopad zcela bagatelizovat, nýbrž jej odlišit od dopadu právního, který zde naopak absentuje s ohledem právě na skutečnost, že dceři žalobce bylo pobytové oprávnění vydáno. Žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu přitom byla podána z důvodu společného soužití s manželkou, od níž žadatel odvozuje právo pobytu.

58. Soud se tak mimo jiné s ohledem na shora uvedené ztotožnil s posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí a v podrobnostech na shora označenou část jeho odůvodnění odkazuje. Rodina žalobce si nemá možnost společně dlouhodobě na území České republiky pobývat, avšak naproti tomu má i nadále poměrně široké možnosti realizovat na území České republiky či mimo ně svůj rodinný život. Mimo jiné i proto se jeví soudu jako správný závěr žalovaného v tom směru, že v případě žalobce jeho zájmy a zájmy jeho rodinných příslušníků (zejm. zájem jeho nezl. dcery) nepřevážily nad zájmem společnosti na ochraně před ohroženým bezpečností státu.

VI. Závěr a náklady řízení

59. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
60. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze, dne 17. prosince 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce